

proto možno řízení přerušiti, nebude-li závady shora uvedené, pouze vzhledem k částce, již odvolací soud zjistí jako dluh žalovaného z 26. února 1919, kdežto vzhledem ke zbytku bude nutno v odvolacím řízení pokračovati bez ohledu na toto vládní nařízení..

Čís. 2013.

Spory dle zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. jsou výlučně přikázány samostatným soudům obchodním nebo obchodním senátům sborových soudů; příslušnost okresního soudu nepřichází vůbec v úvahu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, R I 1320/22.)

Žalobce utrpěl úraz na dráze a domáhal se na základě zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. na okresním soudě náhrady škody 5.000 Kč. Námitku věcné nepřislušnosti soudu první stolice zamítl, rekursní soud jí vyhověl a žalobu odmítl. Důvody. Nárok touto žalobou uplatňovaný opírá se o zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Příslušnost pro takovéto žaloby upravena je v § 3 téhož zákona, dle kterého patří žaloby ty k obchodnímu soudu a to dle volby žalobce k obchodnímu soudu sídla žalovaného podniku, anebo v jehož obvodu se příhoda stala a to bez ohledu na výši nároku. Ustanovení to bylo dle čl. VI. uv. zák. ze dne 1. srpna 1895, čís. 110 ř. zák. zachováno v platnosti a dle zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. (čl. II. čís. 1) nastala pouze ta změna, že i takové spory až do výše 10.000 Kč nyní rozhoduje samosoudce obchodního soudu, po případě příslušného krajského soudu (§ 51 poslední odstavec j. n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nárok žalobní uplatňován je podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Tento vstoupil v účinnost za platnosti jurisdikční normy ze dne 20. listopadu 1852, čís. 251 ř. zák., již upravena byla věcná příslušnost obchodních soudů a sborových soudů první stolice, určených k výkonu obchodní pravomoci. Těmito byly výlučně přikázány spory směnečné, kdežto rozepře, uvedené v § 57, mohly býti vzneseny i na obecné soudy, nebylo-li v místě obchodního soudu anebo soudu opatřeného obchodní pravomocí. Tohoto ustanovení, jež by uznávalo i příslušnost obecných soudů, nemá § 3 zákona o ručení železnic, upravující jak věcnou tak i místní příslušnost pro žaloby z příhod v dopravě, a je proto ustanovení jeho rozuměti tak, že spory, podle něho zahájené, přikázány byly jen obchodním soudům anebo sborovým soudům, opatřeným obchodní pravomocí, na jejichž místo vstoupily samostatné soudy obchodní nebo obchodní senáty sborových soudů uvedené v § 51 j. n. (nynější). Tato, převzavši předpis § 3 zákona o ručení železnic, neomezila příslušnosti obchodních soudů na spory, v nichž předmět jich přesahuje určitou částku peněžitou, jak učinila u rozepří, vytčených pod čís. 1 a 2 § 51. Žaloby, uplatňující nároky podle tohoto zákona mohou proto vzneseny býti pouze

na obchodní soudy neb obchodní senáty, v § 51 j. n. jmenované, jako soudy bez ohledu na výši sporného předmětu výlučně příslušné, jak tomu je v případech uvedených pod čís. 3 až 5 § 51 j. n.

Čís. 2014.

Tím, že majitel (hospodářského) stroje vyhověl předpisům, chránícím tělesnou bezpečnost lidí při práci, nezbavuje se zodpovědnosti, opomenul-li opatřiti stroj tak, by i mimo použití stroje ku práci nebyla ohrožena tělesná bezpečnost.

Nedospělostí poškozeného není o sobě vyloučeno dělení škody mezi něho a škůdce.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, Rv I 254/22.)

V nepřítomnosti žalovaného hrály si děti s jeho žentourem a přivedly ho do pohybu, při čemž 9letý žalobce vsáhl v hnací soukolí žentouru a byl na ruce těžce poraněn. Žalobě o náhrady škody vyhověl procesní soud první stolice co do důvodu zcela, odvolací soud uznal žalobní nárok co do důvodu z polovice po právu. Důvody: Prvý soud shledal zavinění žalovaného v tom, že žalovaný neučinil opatření, aby zabránil, aby si děti nehrály na žentouru, jenž byl na dvoře v jeho hospodářství, ačkoliv sám to často viděl. V tom shledal první soud opomenutí onoho stupně péle a pozornosti, jež měl žalovaný dle § 1297 obč. zák. vynaložiti, to tím více, že žentour neodpovídal zcela požadavkům nařízení místodržitelství ze dne 12. března 1907, čís. 33 z. zák. pro Čechy. Náзор, že žentour neodpovídal úplna nařízení místodržitelského výnosu ze dne 12. března 1907, čís. 33 z. zák., nelze ovšem opřítí o výsledky jednání a průvodního řízení. Proti tomu mluví nejen znalecký posudek, nýbrž i sám výnos, na nějž bylo poukázáno. Dle posudku odpovídá žentour žalovaného v celku předpisu. Okolnost, již uvádí znalec, že spojka k transmisní tyči není zazděna, nýbrž leží volně, není proti zmíněnému předpisu, poněvadž dle něho musí býti zakryty nebo zahrazeny pouze transmisní hřídele až do výše 2 m nad podlahou, kdežto dle nálezu znalcovy byl v tomto případě hřídel v prohlubně půdy, nikoliv tedy nad podlahou, a transmisní tyč probíhá silnou železnou rourou, jež leží na zemi, částečně pak je dokonce i pod zemí. Ostatně závada, o niž se zmiňuje znalec, není v příčinné souvislosti s úrazem, neboť úraz stal se nikoliv u spojky 2. transmisní tyče, nýbrž tím způsobem, že žalobce vsáhl v řádně zakryté hnací ústrojí žentouru. Než přes to jest sdíletí názor prvního soudu, že jest žalovaný vinen žalobcovým úrazem. Okolnost, že žentour žalovaného vyhovoval předpisům místodržitelského výnosu, nevylučuje zavinění. Předpisy tyto mají za účel, aby zabránily úrazům při práci hospodářských strojů. Zachovávali-li se, nebude z pravidla ručiti majitel podniku za úrazy, které se přes to přihodí při práci. To však nevylučuje povinnosti majitele žentouru, by vynaložil takový stupeň pozornosti, jehož jest třeba, aby se zamezily úrazy, i když se žentouru právě nepoužívá, když takové úrazy mohou se přihoditi přes zajištění, jichž jest při práci třeba, jak jest tomu v tomto případě. Prvý soud právem spatřoval nedostatek této pozornosti v tom, že žalovaný nezabránil,